

Marija Hardi

Hrabro je kročila životom punim izborom. Uvijek je u svemu tražila ono jedinstveno. Čak i u osobama. Voljela je probirati duše i doticati u drugima ono duboko zakopano i skriveno od ostalih, što je godinama preživljavalo bez zrake osmijeha i u takvom tamnilu raslo. Možda je upravo zato završila okružena hladnoćom koju se nije usudila dirati. Ljubav prema ljudima odbacila ju je od njezinog bivanja i sve što je na koncu ostalo bilo je razočaranje. Danas je svima poznata kao ona koja nadi okreće leđa, ali ja ću ju pamtiti po njezinoj odlučnosti. Želim vjerovati da je samoća ipak bila njezin izbor.

TRI ČUDNE STVARI U NJEZINOJ TORBICI

Nisu bile zaboravljene.

Sve ih je čuvala:

plavi čep, privjesak na škrabicu, čudnu omotnicu.

Pohranjene su za druge prilike.

Pitam se kad će ih primijetiti.

Hoće li ih iskoristiti?

Tko bi ju trebao podsjetiti

da me se ponekad sjeti?

O STRAHU

Strah ne želi da previše ljudi sazna za njega. Ponekad zbog toga zvuči drugima umišljeno, jer tko postoji a da se nečega ne boji? Međutim, strah je upoznat s tuđim reakcijama na njega. Volio bi da je tu mudrost imao ranije. Ovako uvijek pluta između linije, nikada nije posve ni da ni ne, sad kad je otkrio tuđe stavove prema njemu. Prvotno je mislio da je to sve u redu, ipak je on strah. Ali, kad se suočio s tamnom stranom svog bivanja postao je svjestan vlastite odbojnosti. Tko to više iz svega grla *želim da me bude strah?* Sasvim sigurno, ni strah sam. Možda je ovako i najbolje. Upoznaj svoj vlastiti strah, pričaj s njim, ali ne pričaj o njemu. Strah je svoju lekciju naučio – kad ćeš ti?

VRHUNSKO DOBA - SERIJE I KOKICE

Tišina slijedi mrak u stopu, obgrljeni

Lutaju prostorima mojih misli.

Dok drugi grade snove, ja svoje

Moram loviti.

Napravi mjesta za težnju

I ona će te povući poput

Nesretnika koji otvara vrata ne znajući što ga

Iza njih čeka.
Moja soba nema vrata – uvijek me čeka
Topla deka, vreli maslac preleven preko kokica
I beskonačni vikend prožet serijama.

Mihaela Katić

ZAŠTO JE U JUHI PREVIŠE PAPRA

Kaži, Amira,
štitiš li?
Cvijeće zalijevaš,
gladiš i prašinu,
sparuješ mu odjeću
Čuvaš našu postrojbu,
i sudove i ognjište
Al' kaži Amira,
Štitiš li naš spomen,
sjećanja naša

Kažu mi, Jurja
ne ljubiš, ne gladiš

Kupuješ mu cipele,
Ložiš mu drva,
Mijenjaš mu postelju
Al' kaži, Amira,
štitiš li?

Pričaš li mu naše zgode, miluješ li ga?
Daješ li mu ljubavi, upijate li se?
Ili ga štitiš, Amira!

Kažu, teško onom tko ne vjeruje u bolje sutra
Al' jao tebi što vjeruješ u bolje jučer
Nije to derle ništa krivo, a konci njegovu u tvojim rukama

Svašta taj papar čini, znam!
Štiti tijelo od toksina, dijete bolje probavlja,
štiti i od parazita, nametnika
točno od onih koje ne biraš

Al' kaži mi, Amira, štitiš li?
Sebi kaži!
Ili misliš da je njemu papar u juhi dosta

KAKO SE MIROSLAV ŠUŠEK POSKLIZNUO I ZALJUBIO SRETNNO

Yo – viknuo je na ulazu u studentsku sobu. -Ej!- odgovori Miroslav otužno. - Ma šta si smužden? Jel to zbog Valentionva – reče Toma s podsmjehom na licu. Ajde ajde, stara curo, riješit će se nešto – potapša ga po koljenu. Toma se zabaci na krevet i okrene mu leđa te nastavi zuriti u mobitel. Nakon čega mu je, na Dan zaljubljenih, Toma odlučio prirediti iznenađenje.

Znaš di ga vodin? – pogled je uputio Sari priželjkujući oduševljenu reakciju – Kod babe Ivke! - ozario se. Kod koga? – začuđena se podsmjehnula očekujući objašnjenje. Ee, kod svoje babe Ivke, na jedno bacanje graha – izimitira rukom te nastavio s osmijehom – Šta? Pa prorekne mu veliku ljubav i izvučem ga iz depre. – Ti stvarno nisi pri sebi – gucnula je te nastavila – na Valentinovo ga vodiš kod svoje babe Ivke – kad je to izgovorila prasnula je i ona od smijeha. - Eto vidiš da je dobra ideja, i ne baš na Valentinovo, nego dan prije.

I stvarno: To mistično mjesto pod stolom Ivkino čaralište, od milja su ga zvali, učinilo je svoje.

U novinama studentskog doma osvanuo je glavni članak - Kako se Miroslav Šušek poskliznuo i zaljubio sretno.

MEMORIJA VODE

Danas sam razgovarala s vodom o strahovima,

Pitala ju kako je ona tako šepurasta i smjela

Što mi kažeš more?

Upitao me znam li što to nikada ne umire

Ti ne umireš – odgovorim hitro i samouvjereno

Netočno! Ja umirem neprestano, ali se iznova rađam

Onda strah,

Strah nikada ne umire, uvijek se nečega bojimo?

Netočno, ideali ubijaju strahove!

Ideali? A što to onda?

Ideja, ideja koja se rodi u tebi nikada ne umire

Ideja – spustim obrve i naboram svoje dječje čelo

A i Ono se naboralo kao slonova koža

pa se povuklo i umirilo

i nestali su i glas i vali

A gdje ćeš sad? – zavikala sam

Sara Cindrić

ABECEDA IDEALNE OSOBE

Autocesta. Aerodrom. Avantura. Angažirati se. Aktivist. Arsenal. Artiljerija. Borac. Beton. Balans. Brana. Bistra. Bistrina. Biblioteka. Baklja. Baterija. Baterijska svjetiljka. Bijela. Crna. Centrirana. Cement. Cigla. Cvat. Cvasti. Cvijet. Čudesna. Čudnovata. Čudo. Čudotvorna. Čudotvorac. Čovjek.

ZAŠTO JE U JUHI BILO PREVIŠE SOLI?

Usitnim limunski travu. Naribam đumbir. I jedno i drugo ubacim u kipuću vodu. Ne bilo kakvu vodu, već vodu koju sam vlastitim rukama izvukao iz hrpe mladih kokosa. Ne bilo kakvih kokosa, već kokosa koje su mi donijeli iz susjedne kraljevine nakon mjeseci i mjeseci pregovora, inače najsladih i najukusnijih kokosa na kontinentu.

Nož mi pleše u ruci dok siječem pileća prsa na kockice. O piletu sam brinuo još od kada je bilo jaje. Hranio sam ga specijalnom mješavinom u pripremi za ovaj dan. Srce mi se je slomilo kada sam ga ubio. Ali morao sam to učiniti. Pobijediti na natjecanju koje se održava jednom u deset godina i postati Kraljev kuhar moj je san još od kada sam bio klinac koji je prosio na ulici kako bi imao što jesti. Krenulo je kao ideja o tome kako se obogatiti, ali kuhanje je na kraju postalo moj život. Procijedim vodu i u nju ubacim piletinu. Isto učinim i sa šitake gljivama. Pogledam na sat. Počeo sam kuhati u zadnji tren jer jelo nije isto ako prođe puno vremena nakon što je skuhan. Želim da bude najsavršenije što može biti u trenu kada ga Kralj kuša. Začinim ribljim umakom i kapima iscijeđene limete. Dodam još nekoliko tajnih sastojaka koji jednu od najboljih juha porijeklom iz Vijetnama učine najboljim jelom na svijetu. Sve što mi je preostalo je ubaciti prstohvat soli. Ne više od toga jer je riblji umak sam po sebi slan. U kombinaciji sa slatkom kokosom vodom čini savršenstvo koje je nemoguće opisati riječima.

Podignem teglicu soli. Mačja glava mi se zabije u ruku. U šoku ispuštam teglicu koja upada u juhu. Ja nemam mačku. Ali imam otvoreni prozor. Pogledam u mačku. Pogledam u juhu. Pogledam u mačku. Pogledam u slomljene snove.

KIVI NA MORU

Žena sjedi na plaži.

U rukama ima zdjelu kivija.

Zagrize u jedan

i plače.

Jer more koje bi trebalo biti plavo i bistro,
zeleno je i puno crnih zrna.

Antonela Čugalj

Golub govori golubici

Gdje glas gane

Glava gubi

*

Živim život žuborenja
Živim život žute žune
Žudnjo, žilo života!

*

Ti na jednoj obali,
Ja na drugoj
Između nas široki most
Više odvaja nego što spaja

Oko mojih nogu vijenac
Tajne šapuće, razara, ruši
Oko tvoga srca lovor
Pobjede uzima, krade, otima

Ti na jednom kraju konca
Ja na drugom
Između Nas tanka nit
Kuju nanometri dijele od pucanja

SRNA GLEDA LOVCU U OČI/KRHKOST

Moj otac je lažov, alkoholičar i nasilnik. Uvijek kaže: „Ovo je posljednji put da te udaram!“, ali nažalost nikada nije posljednji put. Davno sam prestala brojati udarce te se više ne sjećam ni kako je to sve započelo. Pred njim sam srna koja gleda lovca u oči. Zna da će biti progonjena i zna da je čeka patnja, ali i dalje ne bježi zato što se nada da će sljedeći put biti drugačije. Možda se promijenio. Uvijek kaže da mu je žao, ali moje ruke su i dalje pune modrica, a oči krvave od njegovih ogromnih šaka. Ne znam kako se spasiti ni gdje pobjeći. Bepomoćna sam i vrtim se u začaranom krugu lažnih obećanja, mirisa pelinkovca i krvavih usnica.

MOJ TATA U ODRAZU JEZERA

U djetinjstvu sam uvijek išla pecati s tatom. Nekad som, nekad šaran, a nekad i cipela, ali opet neko lijepo vrijeme. Pecanje je jedina lijepa uspomena koja mi je ostala na tatu. Ne znam jesam li više voljela to vrijeme ili sebe i tatu kakvi smo bili tada.

Danas je već 2 godine kako tata ne radi te više nije ni sjena onog čovjeka što je nekad bio. Nikada nije kod kuće, a kada i navrat , obično pred jutro, samo je neraspoložen i spava. Ponekad se pitam zar je moguće da se čovjek toliko promijeni. Prije je tata za mene bio heroj koji će spasiti čitavi svijet, baš je on bio glavni lik pjesme Prljavog kazališta.

Danas smo nakon dugo vremena opet išli pecati. I išlo nam je odlično. Jedan smuč i jedan amur, ali taj čovjek u odrazu jezera više nije moj tata nego neka silueta s tamom u očima.

RUŽNO PAČE

Posjedovao je oštre crte lica, orlovski nos te pjege na obrazima. Ljetni povjetarac je milovao jezero i dvoje mladih u čamcu. Moji dlanovi na Ivanovom licu brišu mu vodu iz očiju, a on ne prestaje jecati. Glas mu je bol i ponavlja: „ Ružno pače, uvijek sam ružno pače!“ Grlim ga dok drhti i ljubim mu dlanove.

Izenada je jato labudova okupiralo jezero.

Valentina Petra Eterović Buble

MEMORIJA VODE

Danas sam razgovarala s vodom,
Isprva je samo šutjela.
Onda sam joj počela šaputati
Mnogobrojne priče i tajne.
Progovorila je, uz mene žuborila.
Moje hihote pratila je mokrim šljapkanjem, moje suze uzimala u svoja njedra, moju vrisku pratila je valovima.
Onda sam ja ušutjela.
Voda je nastavila pričati.
Pokušala me krkljanjem navesti da nastavim, šumom mi ispričati svoje zgone.
Ja slušam, no ne razbirem,
Ne znam tvoj jezik.
Ti moj poznaš, moje priče pamtiš.
Ja ću tvoje čuti i zaboraviti
I sutra opet pričati s tobom.

VODENKONJ I JA I TI

Negdje usred rijeke
zvane San ta Si
stojimo nas troje,
vodenkonj i ja i ti.

U toj našoj streci
gledamo se mi
u plitkom dijelu rijeke,
rijeke San ta Si.

Uz pticu što mu čisti
među zuba 23,
vodenkonj nam prilazi
niz rijeku San ta Si.

Polako kročimo kroz vodu,

pa sve brže, ja i ti.
Bježimo od vodenkonja
iz rijeke San ta Si.

A čija je ideja bila
vodenkonja jahati,
baš tu na ušću
rijeke San ta Si?

Nije moja, niti tvoja
draga moja Florami,
već pali smo s kanua
ravno u rijeku San ta Si.

Odletjela je ptica,
no još lovimo se mi.
Vodenkonj, ti i ja
dužinom rijeke San ta Si.

Mokri i izgubljeni
na stablo popnemo se mi,
napokon sigurni od vodenkonja
iz rijeke San ta Si.

OBITELJSKI NAKIT MOGA DJEDA

U staroj škrinjici
u prašini i šutu
sjedi stari nakit obiteljski u kutu.
Već godinama razočarenje, čemer i sjeta
sjede u tom prstenu mog pokojnog djeda,
što je jednom pozdravio moju baku s vrata,
poslao joj poljubac
i nije se vratio,
nije se vratio iz rata.

KOSJENKA REGOČU

Moji magličasti pramenovi ogrnuli su tvoje lice,
rukom stežem tvoje srce, ogoljeno, s kockicama leda.
Pogledom pratim inje u tvojoj mišje sivoj bradi,
Za oproštaj utisnem poljubac na tvoje čelo.
"Zbogom Regoče." Kažem.
"Sad si dio Legengrada."

O CVIJETU

Promatram te kako sjajiš na kiši,
pod kišobranom nečujno prilazim.
Tako si snažan!
Mirno nosiš teške kapi kiše.
Sve se miče, samo ti ne.

Uspravan si, stojiš ponosno!
Pružim ruku.
Mame me tvoje ružičaste laticice.
Trgnem te, stresem se, trgneš me.
Tvoja snaga bila je samo krhka iluzija, varka, trik svjetla.
Onaj trzaj sa tebe je skinuo
sve sjajne perlice kiše.
Za njima skočile su mnogobrojne laticice.
Ona divna slika od maloprije
zauvijek se razbila.
Preda mnom su samo tvoji ogoljeni tučkovi.
Tek nekoliko latica još ih pokušava zaštititi.
One ne mogu pokriti krhku nutrinu.
Žao mi je.
Nisam ti htjela oduzeti snagu.
Moja želja bila je jedino prisvojiti njen mali dio za sebe.

STANJA VODE

Tekuća kao tvoje suze,
raspršena kao moje misli,
magla kao kad obuzmu me emocije, pesimizmi,
kiša što po meni lijeva,
led po kojem noga gazi,
susnježica što sve mori,
rosa što po lišću plazi,
para što se u vis diže,
snijeg što cijeli svijet pokriva,
tuča što zemlju tlači,
mirna voda koja sniva,
divlja buran vjetar diže,
pjena guta kraj što stiže.

NA PUTU U HAD RIJEKOM STYX

Tkati, tka, tkalac
tanku tamnu nit.
Niz tutnjajući tok teče
tmurna rijeka ponornica.
Tamo tiho i tužno
odlazi spati,
strmi teren sprati
sa tvoga i moga lica.
Naše tijelo je tvrdo,
truplo tromo i napuhnuto.
Od njega je trula rijeka,
naš trbuh prazan,
naši prsti crni.
Samo mutne oči u slijepoći
još se cackle u smrti.

Na hladno korito čekaju.
Tamo ćemo sniti.
Tamo ćemo usnuti.

USNE

Suhe ispucale usne ponekad pomiluje
moj magareći jezik
kad im se smiluje.
Kad oblikuju zvuk on ih ne napušta,
no kad izdajnički prsti dotaknu usta
on vani spremno plazi.
Okus krade, vraća ga unutra
i ostavlja sol na svojoj stazi.

CRVENI MOTOR U HLADNOME PROLJEĆU

Na prašnjavoj cesti misli mi proljeću,
zvuk motora me grije u hladnome proljeću.
Crveni lak mutno sjajucka,
negdje u glavi mi ptica pjevucka.
Zapela sam na rotoru,
uvijek krećem ponosno,
opet ispočetka, udesno, odnosno
putem kojim znam,
koji mi se nudi,
na staroj yamahi pokvarene ćudi.

IZAZOV RAZVOJA

Kamen je hladan,
mala sjemenka se bori,
upire se da ga nadiđe,
jer divlji lan tvrdoglav je cvijet,
nalazi način da izađe.

Kamen je hladan i sklizak i pust,
ali tih par zrnca zemlje
u toj hladnoj, mračnoj rupi
bit će dovoljno za mene.

Moje vitice van vire,
pusti kamen je opletan
mojim ljubičastim glavama
i žutim okom kojeg metnem
ondje gdje me kamen više skrivati neće
i gdje ususret suncu dočekat ću
život što se kreće.

VRHUNSKO DOBA

Bilo je ljeto. Smijali smo se, svi zajedno, na vrhu svijeta. Uspravne glave i zagrljeni, u čoporu smo hodali ulicama. Pjevali smo stare pjesme i pričali nove viceve. Riva je bila naša, Podgora je odzvanjala našom snagom. Skakali smo u valove, noći smo provodili na plaži uz muziku. Nas petero i

nitko više, bili smo majstori svijeta, lizači sladoleda, gospodari plaže. I bili smo sretni, bili smo pobjednici. Bilo je to vrhunsko doba, samo naše. Tako će nam u pamćenju uvijek i ostati.

GORČINA

Gorčina ne želi da previše ljudi kopa po njenom izvoru.
Ni da ni ne, sad kad po njemu kopam ja.
Prvotno je to bila samo jeka moje ljutnje, frustracije i umora,
ali iza svega skrivala se tuga i izdano povjerenje.
Tko to muti zdenac moga dvorišta
da tmurna voda tiho prisvaja moje bijesne suze?
Ne znam, izvor više ne diram.

NERVOZA

Kiša što po meni lijeva
skriva me, budi me, po meni plazi.
Iznad mene grmi, sijeva,
tamni su oblaci na snazi.
Tanak je i lako puca
led po kom mi noga gazi.
Divlja bura um mi hladi,
porazi čekaju na mojoj stazi.

ŠTO AKO

Što ako te moja čežnja odbije od mene?
Ako valovi moga nadanja nadjačaju tvoju obalu
i ako moje vatre progutaju
zimzelene šume tvojih misli?

Što ako se moje vitice
opletu sasvim oko tvoga tijela
i odbiju te pustiti?

Hoću li i kad te zarobim u sebi
biti rob tvojoj dobroti, nježnosti i ljudskosti?
Hoću li se i tada gušiti u plimi tvog darivanja
i gorjeti u zagrljaju tvojih zvjezdanih noći?

I hoće li me i tad tvoje oči
onako brižno pogledavati?

TVOJA LJEPOTA

Tvoja ljepota je stajala kao neko posuđe.
Bila si prašnjavi tanjur u staroj vitrini
oslikan motivom cvijeća.
I nitko te nije gledao, jer tko te se sjeća
kad si uvijek tu, u kutu
i dio pozadine.

Nitko te ne vadi, ne umiva.

Tvoje lice na sebi ne nosi mrvica kolača.
Tvoje lice mjesto toga nosi vrijeme.
Ono se tako dojma ljepšim
obrubljeno zrcima prašine.

TOGA JUTRA

Tog jutra iznad mora nestalo je gravitacije.
Jata riba plovila su oblacima.
Iako baš nitko osim mene nije to vidio
nemojte misliti da ja pretjerujem ili izmišljam.
Nije to bio velik val ili igra svjetla.
Svoju mrežu bacila sam visoko među oblake
i evo sad ti i ja jedemo pečene te nebeske ribe.

MAČAK U VREĆI

Nemojte nikom reći,
ali tražila sam mačka u vreći.

Zašto?

Jer rekli su mi
da to je put ka sreći.

Sve moje ukradeno vrijeme
vratiti se nikad neće,
ali zato sad imam mačka Đuru.

Još samo da dokopam se vreće.

PUČIŠĆA: PJESMA O RASTANKU

Palim svijeću, tebi dušo,
Što smo bića istog žića
I što tamo gdje je nekoć bilo tuklo
Hladni kamen glasno priča o rastanku.

I kroz metalni okus ulica
kojim noću luta sjeta
I kojima prekrasni miris cvijeta što cvjeta
Kvari slani okus ljeta
I suze na žalu imaju
Okus po rastanku.

U ponoć ipo kraj zvonika,
Crna silueta lika
Željna prilika uz odsjaj čika
Gleda prema tamnom svodu
U bezdan što boji vodu
Gdje rijetke nemani se žure
I repom mrak gaze
U plamene staze
što se razilaze u hodu,

Pri rastanku.

Kroz zjapeće rupe
granje šupljeg drveća
Stoji i sjeća se uz svjetlost svijeća
Laveža pasa i rike magaraca
Pokraj gusto obraslih maslina
Što sad gole čekaju na poljima,
U vrećama sastavljene,
A ulje u rastanku.

I ti dušo, što goriš plamenom moje ljubavi,
Sjećanje si bijeloga kamena,
Izgladena milovanjem, uklesana u vremenu,
A ja ko zmija na tebi se kačim,
Naboranu kožu svlačim
I ponovno se rađam u zoru
Kad se ribarske barke opraštaju od vode
I sreću se opet s krajem, s tobom,
pa mi te ugase.

Kad galebovi kljunom
Probodu život pod površinom,
Razlit će se morem moje sjećanje na tebe
I ja ću se razliti po poljima
Gdje ću s tobom mnoga jutra čekati sutra
I gdje sjenovita slutnja
da bliži se kraj puta
Pjeva gorku pjesmu o rastanku.

Uz piće i odsjaj krijesa miris spaljenoga mesa
Sa pepelom muti vodu
I zvjerska rika bijesa
Poprima sliku lijesa
Što se raspada i nestaje u podu.

I zrak težak je od muha
Što nad vrijesom plaze
I blijedih lica pored staze
Kojih, dok životom gaze, nosi seoski puk
Uz vječni muk.

A pokraj starog kamenjara
Bršljan i trava
Gdje je bila crkva stara
Pokrivaju dva kipa lava,
Poznatih zvijeri i čuvara dveri.

I tamo gdje moje noge hode
više nema vode

I šum u mojim ušima
Je škripa vrućeg kamena
I pogled na sunce u rastanku.

Sa visokog brda
Moćna krda koza
Preskaču ograde, preplave polja
I nabrste se loza
Što se za njih skidaju gole
Spremlne da se rastanu,
Spremlne da ih vole.

Onda kad me moja mati
još zvala večerati,
Onda kad smo ti i ja
bili još u nastanku,
Tko je mogao misliti o noći, o rastanku.

Tko je mogao znati
Da će miševi i uholaže
nastaniti polje naše,
Ugnijezditi se u korijenju naših maslina
I temeljima kuće
Odakle ih bura, ma koliko jako tuče,
Neće moći istjerati.

Tko je mogao znati i ćutjeti
Da će naša sreća
Što je rasla brzo poput poljskog cvijeća
Jednako brzo pasti
I da će tim veća sreća duha
Ko prenaubreknuto tijesto kruha
Tako okrutno splasnuti da ćemo se rasuti mjesto cvasti.

KONCERT NA NASIPU

"Idemo?" Pita Ivan. "Oo itekako idemo!" Kažem ja.

"Da propustimo koncert na nasipu kojega smo tako dugo priželjkivali zbog toga što je našim mamama paranoja udarila u glavu? Kako da ne."

"Vidimo se onda sutra navečer u sedam?"

"Jasno! Ispred parka ko i uvijek." Kažem ja.

"Dogovoreno! Ćenja Vale!"

"Bye, Bye Ivan!" Ekran se zacrni i ja se trijumfalno nasmiješim. Sloboda nas čeka!

S druge strane vrata, bez mog znanja, moj brat stoji poluotvorenih usta. Već planira sve reći svojoj ekipi.

"Marko i Anja će pošiziti! Njegova mlađa sestrice misli pobjeći na koncert? Ovo će biti dobro." Počne okretati broj na mobitelu.

Rano je ljeto, škola je gotova, ali sve je izglednije da će određena učenica sedmog razreda svoje praznike provesti učeći za kaznu u sobi. Dan je došao i prošao, večer se spustila i teško sjela na leđa petero djece. U parku ja i Ivan grabimo prema nasipu gdje će za manje od sat vremena svirati članovi Hladnog piva, a negdje pokraj nas, skriveni i na sigurnoj udaljenosti, prate nas Anja, Marko i moj stariji brat. Za to vrijeme naše majke, učiteljice u istoj školi, raspravljaju o svojim ishitrenim odlukama, točnije o zabrani odlaska na koncert.

"Ja sam čula da taj bend slušaju samo delikventi i (ovo prošapće prestravljeno) drogeraši!"

"Točno to! Znam da moj Ivan ne bi nikad takvo što radio, ali neću riskirati."

"Znam što misliš. Razumijem. Moja Valentina isto je pametna i dobra cura, ne kao ona Marija od susjeda koja se prošlog mjeseca iskrala, zamisli ovo, usred noći skupa s MUŠKIM prijateljem na neki koncert na obali save! Ta djevojka nema nikakav osjećaj za oprez."

"Baš grozno!" Kaže Ivanova mama. "Baš je dobro što su naša djeca tako poslušna i razborita. Ona sigurno upravo sada mirno u sobi razgovaraju na discordu i skupa slušaju taj bend na youtubeu."

Obje majke zadovoljne sobom uzdahnu.

Dok su majke cvrkutale o svojim malim anđelima, negdje blizu Trnskog nasipa ti isti anđeli su se šuljali mrakom i uzbuđeno žamorili o mogućem autogramu jednog i jedinog Mile Kekina i kako bi ga mogli iskamčiti.

"Slušaj Ivane! Kada dođemo što bliže možemo pozornici, ti mi se popni na leđa i probaj pridobiti njegovu pozornost."

"Zašto ja? Znaš kakav sam ja s ljudima."

"Razmisli malo genijalče. Tko je od nas dvoje lakši?"

"Ja."

"A tko je jači?"

"Ti."

"Razumijemo se onda?"

"Da." Duboko uzdahne. "Ali sljedeći put smisli nešto bolje."

"A da probaš sam misliti?"

"Zašto bi? Imam tebe za to."

Sad je bio moj red na uzdah. "Dobro dosta sad! Šuti i požuri ili ćemo kasniti!"

"Evo, evo, trčim. Tko je sad spor, ha?"

"Daj čekaj mene! Uspori!" Duboko dahćući dobacim. "Trčanje i ja slažemo se da se ne slažemo."

Iza nas su kroz mrak capkale tri figure. Polako su se počele pitati što će kad dođu do cilja. Na kraju krajeva, nitko od njih nije imao ulaznicu. Danas bi mogao biti dan kad će prerano ostati bez džeparca. Neka! Ovo vrijedi provesti do kraja. (...)

POVEZANOST I POZNANSTVO

Ako me znaš i ja tebe znam, ako te poznam,
vežem te za sebe i ti mene vežeš,
tek smo onda povezani.
Ali ako me samo gledaš,
usputnom mi gestom život dodiruješ,
ako mi samo u prolazu mahneš
i samo tada nasmiješiš se,

onda smo jedno drugom
poznate nepoznanice, odvezane vezice
i veznici bez veze,
pa u mraku ležimo u zraku
i poznamo se jedino iz obaveze.

ZAGREB

Ti si poraz i povratak,
ja što sam došla k sebi,
uvijek sam znala, ti si moj dom,
ne moj bijeg.
Ja sam ondje gdje trebam biti.
Stoga ne žalim za porazom, ne žalim za povratkom.
Vodila sam bitku meni suđenu izgubiti.
Čekala sam cijeli život da ti se vratim,
ja koja nisam nikada prije
u tebe nogom stupila,
a duhom nisam nikad ni otišla.

BRAČ I OBITELJ

Ti si hladni, slani zrak
i obala sjete.
Tvoj zagrljaj je onaj
plavetnih dubina.
U tvojim njedrima
ribe pasu uzice,
iz otvorenih žila
teče bijeli kamen
i prašina puni more
tamo gdje grobuju brodovi
i tvoje kuće se vraćaju zemlji.
Teški rad se, umoran od seljaka,
puti zvonu crkve,
pa od tamo nezaključanim kućama.
Prolaze magarci
i miriše brušće,
blitva i srdele su na stolu,
obitelj je na okupu.

TRI PRONAĐENE ČUDNE STVARI U TALOGU NA DNU ŠALICE

Nisu bile tamo prije.
Pitam se kako su unutra dospjele?
Tko bi to u moju kavu ubacio jedno stablo kestena, pola tamnog oblaka i kišnu kap?
Aha! Zar je već tu?
To je baka jesen!
Sigurno se sakrila u moju šalicu da tamo prespava ljeto što dolazi.

HRANA DIVLJINE

Ti što se hraniš mojim ustima,
jeko moje jeke i lice moga lica,
ti što zboriš svoje riječi s moga jezika,
pohlepna zvijeri, prestani me gutati!
Tvoje kande grebu druge mojim prstima,
niz moje grlo slijeva se okus jelenje krvi,
jučer smo lovili u šumi.
Glasno smo vrisnuli.
U nama je bila snaga čopora.
Crvene kapi nas kupaju na mjeseci.
Mi smo slobodni
i nismo više gladni
i nema više mene u tebi.

LICE NASEG PISANJA

Kako bi se lice našeg pisanja ponašalo kad bi ga zapostavili?
Bi li bilo na nas ljuto, tužno i razočarano našim nemarom?
Usamljeno bez naše prisutnosti?

Bi li ono što se nekad činilo dječje i svježje i nasmijano
postalo naborano lice umorne starice čije su usne zaboravile sreću?
Ili bi ostalo u prašini čekati na nas,
u istom onom stanju u kakvom je bilo,
da ga nježno rukom otprašimo,
pokupimo s hladna poda
i ponovno ga navučemo na sebe?

Hajde, ustani i pogledaj.
Je li postalo prašina?

STRPLJENJE

Jedna godina kao stoljeće, desetljeće skuplja se i sjeda.
Kad će proljeće? Gdje je proljeće našeg čekanja?

SARA CINDRIĆ

Hattie

Hattie, o Hattie, ti prekrasna ženo,
što pred zrcalom stojiš u crvenim štiklama
i crnom kamizolu. Hattie, o Hattie, ti ubojita ženo,
što mirišiš na zgnječene krizanteme
s malo tamjana i malo mente. Hattie, o Hattie,
vještice, kradljivice duša, ti koja muškarce progutaš
za doručak i ispljuneš za večeru. Hattie, o Hattie,

ledenih očiju i vatrenih usana, o reci mi, Hattie,
koliko kostura skrivaš u ormaru?

Hattie, o Hattie, ti zavodljiva ženo,
što pred zrcalom stojiš u crvenim štiklama
i crnom kamizolu, glođući kosti i ispijajući krv
svojih žrtava. Hattie, o Hattie, ti razorna ženo,
što mirišiš na zgnječene krizanteme
s malo pohote i malo straha. Hattie, o Hattie,
ti čije blijede grudi privlače muškarce kao vatra moljce,
životinje koje pronalaze svoj kraj među tvojim bedrima.
Hattie, o Hattie, crna udovice, bogomoljko, o ti genijalna ženo!

Hattie, to sam ja!
I vrijeme je da se nahranim.

Prolazak ljeta (Punih košara, na kolima...)

Ljeto sjedi u kolima. U rukama drži uzde. Dvanaest je orlova upregnuto u kola. Ljeto zamahne uzdama, orlovi polete, a kola se uzdignu.

"Ne!" Povičem. "Ljeto, ne ostavljaj me, molim te!"

Zlatnih uvojaka, svijetlih očiju i topla osmijeha, ljeto se okrene prema meni. "Moram. Moje je vrijeme došlo."

Stisnem šake. Osjećam kako mi suze naviru niz lice. "Onda barem nemoj odnijeti sa sobom svjetlost i toplinu. Nemoj sa sobom ponijeti sve ono što je lijepo i dobro na ovome svijetu. Nemoj odnijeti sve za što sam se borila posljednjih par mjeseci."

Ljeto se osmjehne. Blagim, umirujućim osmijehom. "Ne odnosim ništa tako."

Pogledam u kola puna košara. "Kako ne? Odnosiš Sunce. Odnosiš pijesak pod stopalima i povjetarac u kosi. Odnosiš miris soli i okus sladoleda. Odnosiš večernje šetnje. Krijesnice. Kampiranje. Roštiljanje. Obiteljske izlete. Ali, što je najvažnije, odnosiš optimizam. Nadu. Avanturu."

Ljeto nagne glavu... kao da ne razumije moje riječi... prije no što se spusti niz kola i stane na nekoliko koraka od mene. "Je si li putovala gdje ove sezone?"

"Samo u Budimpeštu."

"To je puno više nego što si mnogi mogu priuštiti. Kako ti je bilo?"

"Izvršno. Išla sam u japanski restoran. Jela pečenu jegulju i pila rižino vino. Išla sam i u životinjski kafić. Družila se s mačkama veličine stola i kameleonima napunjenim adrenalinom. Išla sam i na kotač. Vidjela cijelu Budimpeštu s visine."

"Reci mi... hoće li tvoja sjećanja nestati kada odem?"

"Ne, ali..."

"Koliko si tečaja položila ove sezone?"

"Četiri. Španjolski i njemački. Znaš da mi je želja otvori vlastitu školu stranih jezika, zar ne? Cvjećarstvo. I pisanje. Uvijek pisanje."

"Reci mi... hoće li tvoje znanje nestati kada odem?"

"Ne, ali..."

"Koliko si riječi napisala ove sezone?"

"Ne znam... 50 000 možda? Oh, moram se pohvaliti, objavila sam svoj roman na Wattpadu i imam hrpu čitanja i komentara. Osjećam se kao slavna osoba."

"Reci mi... hoće li tvoj roman i tvoji čitatelji nestati kada ja odem?"

"Ne, ali..."

"Jesi li..."

"Stani! Dosta! Prestani! Pusti me da dovršim rečenicu! Da, sve to sam postigla u posljednjih par mjeseci, ali sve to sam postigla zbog tebe. Zato što su tvoje tople ruke milovale moje lice svako jutro. Zato što su tvoje nježne usne šaptale riječi ohrabrenja u moje uši svako jutro. Kako ću ja uopće ustati iz kreveta kada tebe nema?"

Ljeto napravi nekoliko koraka bliže meni i nađemo se prsa o prsa. "Nisi ti ništa od toga postigla zbog mene. Možda su te moje svijetlo i toplina motivirale, ali sve što si učinila - učinila si sama. Tvoja hrabrost, upornost i volja razlog su tvoga uspjeha. Ja nemam ništa s tim." Ljeto stavi dva prsta pod moju bradu i podigne moje glavu. "U čemu je stvarni problem?"

Uzdahnem. "Bojim se. Što ako je sve što me dočeka tamo bure i vjetrovi?"

Ljeto me zagrlj. "Ah... o tome se radi. Bojiš se preseljenja. Bojiš se da će se nešto dogoditi, a ti nećeš moći pronaći utjehu u roditeljima jer će biti 10 sati vožnje udaljeni od tebe. Bojiš se da nećeš pronaći prijatelje na novom fakultetu u novom gradu. To je u redu. U redu je bojati se. Ali nemoj da te taj strah zaustavi. Nemoj da te zaustavi u ostvarivanju tvojih snova." Ljeto se sagne i utisne mi poljubac na usne. "Ti si snažna i pametna. Snaći ćeš se. Ne trebaš mene za to."

Ljeto se vrati u kola i zamahne uzdama. Stojim i promatram kako nošen orlovima i vjetrom nestaje u nebeskim visinama. Prstima dotaknem usne i kušam zlatnu prašinu što je ostala na njima. "Hvala ti ljeto. Neću te razočarati."

Vrt postajanja

Vrt pun izazova i prepreka,
vrt u kojemu se gubi svaka nevinost,
vrt u koji zalutaju dječaci,
a izađu muškarci,
vrt u koji zalutaju djevojčice,
a izađu žene,
vrt pun izazova i prepreka,
vrt u kojemu se liježu bijeda i patnja,
vrt u kojemu su samo dva ishoda
za nesretnike i nesretnice koji se u njemu nađu
- smrt ili preporod.

Mnogi pokleknu pod izazovima i preprekama,
prepuste se vrtu,
njihova tijela zapletena u trnju,
hrana za divlje zvijeri,
njihove duše zaglavljenje u blatu,
osuđene na zaborav.

Rijetki savladaju izazove i prepreke,
pobjede vrt,
s krunom od trnja i plaštem od krzna divljih zvijeri,
izađu na svjetlost,
tijelom punih ožiljaka i dušom što ne prestaje krvariti,
iskorače iz tame,
ratnici i heroji,
koji će svijet uvesti u novu eru.